

El finançament municipal: un tema pendent

El govern central tenia l'opció de dur a terme una política econòmica centralista o de repartiment territorial. El govern socialista va escollir la primera, destinant els diners a fer obres a vegades de difícil justificació. La conseqüència ha estat una aportació ridícula del govern als municipis, demostrant la manca de sensibilitat envers aquest. Olot n'és un clar exemple. L'aportació de l'Estat ha estat d'uns 375 milions anuals de mitjana. Aquesta xifra representa el 22% del pressupost ordinari.

Contràriament, els ajuntaments vam constatar allò que el ciutadà volia; en un primer estadi li preocupava viure en uns carrers ben asfaltats i il·luminats i a un segon nivell, tenir infraestructures espor-

tives, culturals, etc.

El moment econòmic favorable va ajudar a tenir uns ingressos ràpids i l'administració local va abocar-se a la tasca de dotar la ciutat de totes aquelles infraestructures necessàries. Fixem-nos com ha canviat Olot en deu o dotze anys. Els cicles de l'economia han fet que s'entrés en un període de recessió econòmica. L'equip de govern de Convergència i unió va creure que, per responsabilitat, s'havia d'adaptar en aquest fet conjuntural; d'aquí va sorgir la necessitat de fer un pla econòmic i financer. El Pla preveu l'evolució de les despeses de personal, càrrega financera, béns i serveis, despesa voluntària i transferències corrents del 1996 al 1999, va acompanyat d'unes mesures de control en tots els capítols i una voluntat de seguiment del pressupost anual per

part de tots els partits polítics. Aquest és un pla fet amb la voluntat de ser seguit. La seva aprovació no ens va fer oblidar de les necessitats de la nostra ciutat, per tant, també conté un programa d'inversió i finançament. Les obres han estat pensades per cobrir les necessitats de totes les àrees: esportives, d'ensenyament, comercials, culturals, centres socials, reforma viària, medioambientals, etc. En definitiva, la ciutat continua millorant i adaptant-se a les necessitats de tots aquells que hi vivim, però lligant la inversió a la realitat econòmica.

Pilar Solà i nogué

Exregidora d'Hisenda de l'Ajuntament d'Olot

Clarà: final

Quan en Lolo Sainz era entrenador del Real Madrid va dir una frase genial just acabar una final de Copa que el seu equip va perdre a l'últim segon. Va dir: "el pitjor no és perdre el partit, el pitjor és comprovar la cara de babau que et queda".

En política, i en el món de l'art, no es té aquesta sort; dins una cosa que el temps demostra equivocada i, si el vent et bufa de cara, mai més ningú no la recorda. Ara que hem entrat a l'últim capítol del llegat Clarà, hauria de quedar a la memòria aquesta mena de carlins profunds que s'esquinçaven els vestits perquè Barcelona perdia un museu tot i que Olot, a quasi la mateixa distància temporal, en

guanyava un altre. Caldria recordar els raonaments integristes sobre les herències i sobre les últimes voluntats que s'havien de respectar en la forma i no en el fons. I acabar recordant finalment a tots els aprenents d'advocat que no distingien entre ser hereu universal i ser dipositari.

De tot això no en quedarà res, pitjor encara, quedarà per Olot allò que en Miquel Roca pronosticava dels artistes barcelonins. A partir d'ara, quin Ajuntament serà tan maco de deixar obres d'artistes a una ciutat més petita?

La veritat és que l'equip de govern d'Olot ha fet el paper d'aquells valents que gallegen tant i que, quan les coses van maldades, no se'ls veu més el pèl.

Qui li ha dit res a en Miquel Roca?

Qui ha estat capaç de promoure la Fundació que preveu el testament? Qui ha preparat una exposició que tapés la boca amb visitants a la birria que havia anat a la Torre Calatrava?

Per què passen els dies i encara no s'ha encarrilat que el Museu Comarcal sigui secció del MNAC? En fi, hem tingut la immensa sort que, tot i amagar-nos quan es reparteixen garrotades, Olot ha sortit beneficiada d'una involuntària campanya de promoció.

Que durí!

Albert Bramon.

